

PHẦN I. ĐỌC HIỂU (3,0 điểm)

Đọc văn bản và thực hiện các yêu cầu sau:

Tôi trở lại những bờ đường mùa xuân
Cây già trắng lá
Ôi thành phố tôi yêu kỳ lạ
Cái sống như trăn trở ngày đêm
Tôi lớn lên, lo nghĩ nhiều thêm
Thành phố cũng như tôi đang lớn
Những gác xếp bộn bề hy vọng
Những đầu hồi bóng nắng nhấp nhô...

Tôi trở về những ngõ quen xưa
Mỗi ngõ nhỏ giấu một lời tâm sự
Tôi trở lại những lối mòn quá khứ
Có tấm tình ta mắc nợ cha ông

(Trích *Trở lại trái tim mình*, Bằng Việt, *Thơ tuyển 1961 - 2001*, NXB Văn học, 2003, tr. 12)

Câu 1. (0,75 điểm) Đoạn trích trên được viết theo thể thơ nào?

Câu 2. (0,75 điểm) Theo đoạn trích, những từ ngữ nào diễn tả tâm trạng của nhân vật trữ tình?

Câu 3. (1,0 điểm) Anh/Chị hiểu như thế nào về nội dung hai dòng thơ sau:

*“Tôi lớn lên, lo nghĩ nhiều thêm
Thành phố cũng như tôi đang lớn”*

Câu 4. (0,5 điểm) Nhận xét của anh/chị về tình cảm của tác giả đối với thành phố quê hương trong đoạn trích trên.

PHẦN II. LÀM VĂN (7,0 điểm)

Câu 1. (2,0 điểm) Từ nội dung đoạn trích ở phần đọc hiểu, hãy viết một đoạn văn (khoảng 150 chữ) trình bày suy nghĩ của anh/chị về ý nghĩa của sự trân trọng quá khứ với mỗi con người.

Câu 2. (5,0 điểm) Phân tích diễn biến tâm lý của nhân vật Chí Phèo sau khi gặp thị Nở trong tác phẩm *“Chí Phèo”* của nhà văn Nam Cao.

Thằng này rất ngạc nhiên. Hết ngạc nhiên thì hắn thấy mắt mình hình như uơn uớt. Bởi vì lần này là lần thứ nhất hắn được một người đàn bà cho. Xưa nay, nào hắn có thấy ai tự nhiên cho cái gì. Hắn vẫn phải dọa nạt hay giật cướp. Hắn phải làm cho người ta sợ. Hắn nhìn bát cháo bốc khói mà bâng khuâng. Thị Nở thì chỉ nhìn

trộm hấn, rồi lại toe toét cười. Trông thị thể mà có duyên. Tình yêu làm cho có duyên. Hấn thấy vừa vui lại vừa buồn. Và một cái gì nữa, giống như là ăn năn. Cũng có thể như thế lắm. Người ta hay ăn năn hối hận về tội ác khi không đủ sức để ác nữa. Thị Nở giục hấn ăn nóng. Hấn cầm lấy bát cháo đưa lên mồm. Trời ơi cháo mới thơm làm sao! Chỉ khói xông vào mũi cũng đủ làm người nhẹ nhõm. Hấn húp một húp và nhận ra rằng: những người suốt đời không ăn cháo hành không biết rằng cháo rất ngon. Nhưng sao lại mãi đến bây giờ hấn mới nếm vị mùi cháo ?

[...] Bát cháo húp xong rồi, thị Nở đỡ lấy bát cháo và múc thêm bát nữa. Hấn thấy mình dẫm bao nhiêu mồ hôi. Mồ hôi chảy trên đầu, trên mặt, những giọt to như giọt nước. Hấn đưa tay áo quạt ngang một cái, quạt mũi, cười rồi lại ăn. Hấn càng ăn, mồ hôi lại càng ra nhiều. Thị Nở nhìn hấn, lắc đầu thương hại. Hấn thấy lòng thành trẻ con. Hấn muốn làm nũng với thị như với mẹ. Ôi sao mà hấn hiền. Ai dám bảo đó là cái thằng Chí Phèo vẫn đập đầu, rạch mặt và đâm chém người? Đó là cái bản tính của hấn, ngày thường bị lấp đi, hay trận ốm thay đổi hấn về sinh lí cũng thay đổi cả tâm lí nữa? Những người yếu đuối vẫn hay hiền lành. Muốn ác, phải là kẻ mạnh. Hấn đâu còn mạnh nữa. Và có lúc hấn ngẫm mình mà lo. Xưa nay hấn chỉ sống bằng cướp và dọa nạt. Nếu không còn sức mà giật cướp, dọa nạt nữa thì sao? Đã đành, hấn chỉ mạnh vì liều. Nhưng hấn mơ hồ thấy rằng sẽ có một lúc mà người ta không thể liều được nữa. Bây giờ mới nguy! Trời ơi! Hấn thềm lương thiện, hấn muốn làm hòa với mọi người biết bao! Thị Nở sẽ mở đường cho hấn. Thị có thể sống yên ổn với hấn thì sao người khác lại không thể được.

(Trích Chí Phèo – Nam Cao, Tập một, NXB GDVN, 2019, tr.146)

-----Hết-----